

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA VENERA-NORD-VEST BORTA A.G. c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 31535/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

13 februarie 2007

DEFINITIVĂ

13/05/2007

Această hotărâre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Venera-Nord-Vest Borta A.G. c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei camere compuse din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,

DI J. CASADEVALL,

DI G. BONELLO,

DI K. TRAJA,

DI S. PAVLOVSKI,

DI J. ŠIKUTA,

Dna P. HIRVELĂ, *judcători*,

și dl T.L. EARLY, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 23 ianuarie 2007 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 31535/03) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către Venera-Nord-Vest Borta A.G., o companie de naționalitate din Republica Moldova („reclamant”), la 16 iunie 2003.

2. Reclamantul a fost reprezentat în fața Curții de dl Mihai Gheorghiuță, avocat din Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl Vitalie Pârlog.

3. Reclamantul a pretins că drepturile sale la un proces echitabil și la protecția proprietății sale au fost încălcate în urma casării unei hotărâri judecătorești irevocabile în favoarea sa.

4. La 25 iunie 2004, Curtea a comunicat cererea Guvernului. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, s-a decis examinarea fondului cererii concomitent cu admisibilitatea acesteia.

5. Atât reclamantul, cât și Guvernul au prezentat observații scrise (articolul 59 § 1 al Regulamentului Curții).

6. Guvernul a prezentat două declarații unilaterale și a invitat Curtea să radieze cererea de pe rol în conformitate cu articolul 37 al Convenției.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

7. La 1 mai 1999, reclamantul a încheiat un contract cu o altă companie privată. Potrivit contractului, reclamantul urma să localizeze bunurile care aparțineau debitorilor celei de-a doua companii în schimbul unui comision. Deoarece cea de-a doua companie nu a îndeplinit contractul, reclamantul a intentat o acțiune împotriva acesteia, cerând prejudicii pentru încălcarea contractului.

8. La 8 mai 2001, Judecătoria Economică de circumscripție Chișinău a hotărât în favoarea reclamantului și i-a acordat 244,939 lei moldovenești (MDL) (echivalentul a 21,050.46 euro (EUR) la acea dată).

9. La 30 ianuarie și 9 octombrie 2002, Judecătoria Economică a Republicii Moldova și, respectiv, Curtea Supremă de Justiție au respins apelul și, respectiv, recursul celei de-a doua companii și au menținut hotărârea primei instanțe care, astfel, a devenit irevocabilă.

10. La 24 decembrie 2002, Procurorul General a depus la Plenul Curții Supreme de Justiție un recurs în anulare la hotărârea în favoarea reclamantului.

11. La 27 ianuarie 2003, Plenul Curții Supreme de Justiție a admis recursul în anulare al Procurorului General și a casat hotărârea. El a pronunțat o nouă hotărâre prin care a respins acțiunea reclamantului.

12. După comunicarea cauzei de către Curte, Agentul Governamental a cerut Procurorului General să depună la Plenul Curții Supreme de Justiție o cerere pentru casarea hotărârii acestuia din 27 ianuarie 2003 și să înceteze procedurile în recurs în anulare. El a considerat că casarea unei hotărâri judecătorești irevocabile în favoarea reclamantului, ca urmare a procedurilor în recurs în anulare, a încălcat drepturile reclamantului garantate de Convenție.

13. La 2 noiembrie 2004, Procurorul General s-a conformat cererii Agentului Governamental. El a depus o cerere de revizuire, bazându-se pe articolul 449 § 1 (j) al Codului de procedură civilă („CPC”, a se vedea paragraful 16 de mai jos) și a indicat că reclamantul și Guvernul au intenția de a încheia un acord de reglementare amiabilă.

14. Printr-o hotărâre din 21 februarie 2005, Plenul Curții Supreme de Justiție a respins cererea de revizuire a Procurorului General pe motiv că părțile nu au prezentat nici o probă cu privire la pretinsa reglementare amiabilă.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

A. Dreptul intern

15. Legislația internă pertinentă cu privire la casarea unei hotărâri judecătorești irevocabile a fost expusă în hotărârea *Roșca v. Moldova*, nr. 6267/02, § 16, 22 martie 2005.

16. Codul de procedură civilă din 12 iunie 2003, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

Articolul 449. Temeiurile declarării revizuirii

Revizuirea se declară în cazul în care:

...

j) Guvernul Republicii Moldova, reprezentat de Agentul guvernamental sau Curtea Europeană a Drepturilor Omului a inițiat o procedură amiabilă într-o cauză pendinte împotriva Republicii Moldova, care consideră că prin hotărârea instanței s-a încălcat grav un drept prevăzut de Constituția Republicii Moldova sau de Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale;

k) Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale, precum și faptul că persoana interesată poate obține, potrivit legii naționale, o despăgubire, cel puțin parțială, prin anularea hotărârii pronunțate de o judecată din țară.

B. Practica internă pertinentă

17. În cauza *Ungureanu c. Consiliului local Sângerei*, la 25 ianuarie 2006, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire depusă de Procurorul General în temeiul articolului 449 § 1 (j), ca urmare a cererii Agentului Guvernamental. Ea a încetat procedura în recurs în anulare, a recunoscut încălcarea drepturilor reclamantului garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și i-a acordat compensații cu titlu de prejudiciu material și moral, precum și cu titlu de costuri și cheltuieli.

18. În cauza *Dumitru Grosu c. Ministerului Finanțelor*, la 22 martie 2006, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire a procurorului depusă la 6 mai 2004 în temeiul articolului 449 § 1 (j), ca urmare a cererii Agentului Guvernamental. Ea a încetat procedura în recurs în anulare, a recunoscut încălcarea drepturilor reclamantului garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție și i-a acordat compensații cu titlu de prejudiciu material și moral, precum și cu titlu de costuri și cheltuieli.

19. În cauza *Enachi c. Ministerului Finanțelor*, la 15 martie 2006, Curtea Supremă de Justiție a admis acțiunea reclamantului în urma redeschiderii procedurilor, ca urmare a cererii de revizuire depusă de procuror în temeiul articolului 449 § 1 (j). Ea a recunoscut încălcarea drepturilor reclamantului garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1

la Convenție și i-a acordat compensații cu titlu de prejudiciu material și moral, precum și cu titlu de costuri și cheltuieli.

20. În cauza *Ministerul Industriei al Republicii Moldova c. S.A. Hidromașina*¹, la 29 iunie 2006, Curtea Supremă de Justiție a respins cererea de revizuire depusă de procuror în temeiul articolului 449 § 1 (j), ca urmare a cererii Agentului Guvernamental. Ea a constatat că Guvernul nu a prezentat nici o probă cu privire la încălcarea drepturilor reclamantului garantate de Convenție. De asemenea, Curtea Supremă de Justiție a susținut că ea nu poate dispune rejudecarea cauzei, până când Curtea nu va adopta o hotărâre pe fondul cauzei.

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI ȘI A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

21. Reclamantul s-a plâns, în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției, de casarea, la 27 ianuarie 2003, a unei hotărâri judecătorești irevocabile în favoarea sa.

Articolul 6 § 1, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, ...”

22. De asemenea, el a pretins că hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 27 ianuarie 2003 a avut drept efect încălcarea dreptului său la protecția proprietății garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1, paragraful 1 al căruia prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.”

23. În observațiile sale inițiale din 1 septembrie 2005, Guvernul a negat că a avut loc o încălcare a drepturilor reclamantului garantate de Convenție. Totuși, în observațiile sale ulterioare, inclusiv observațiile unilaterale (a se vedea paragraful 24 de mai jos), el a recunoscut încălcarea prevederilor Convenției în privința reclamantului.

¹ Cererea *Moldovahidromaș v. Moldova*, nr. 30475, a fost declarată de Curte parțial admisibilă la 4 aprilie 2006. Reclamantul a pretins încălcarea principiului securității raporturilor juridice, deoarece în 2002 Curtea Supremă de Justiție a casat o hotărâre din 1992, prin care constituirea Întreprinderii de Arendă „Hidrotehnica” ca întreprindere independentă de Întreprinderea de Stat „Moldovahidromaș” a fost declarată ilegală.

II. CEREREA GUVERNULUI DE A RADIA CEREREA DE PE ROL ÎN CONFORMITATE CU ARTICOLUL 37 AL CONVENȚIEI

24. În observațiile sale suplimentare din 7 decembrie 2005, Guvernul a prezentat o declarație unilaterală similară cu cea din cauza *Tahsin Acar v. Turkey* ((obiecții preliminare) [GC], nr. 26307/95, ECHR 2003-VI). El a informat Curtea că era gata să accepte că a avut loc o încălcare a drepturilor reclamantului garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție în urma casării unei hotărâri judecătorești irevocabile în favoarea acestuia. În ceea ce privește prejudiciul material, Guvernul a propus repunerea reclamantului în situația anterioară casării deciziei Curții Supreme de Justiție din 9 octombrie 2002, prin depunerea unei cereri de revizuire la Plenul Curții Supreme de Justiție, în conformitate cu articolul 449 (k) al CPC (a se vedea paragraful 16 de mai sus), după ce Curtea va radia cererea de pe rolul său. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul a propus să acorde reclamantului echivalentul în MDL a sumei de EUR 2,000. De asemenea, el a propus să acorde reclamantului EUR 300 cu titlu de costuri angajate în fața Curții.

1. În cea de-a doua declarație unilaterală din 28 martie 2006, Guvernul a susținut că reclamantul ar trebui să ceară compensații pentru încălcarea drepturilor sale garantate de Convenție în fața instanțelor judecătorești naționale. El a menționat câteva cauze în care instanțele judecătorești naționale au recunoscut încălcarea drepturilor unui reclamant și au acordat sume substanțiale de bani cu titlu de compensații (a se vedea paragrafele 17-19 de mai sus).

26. În ambele declarații unilaterale, Guvernul a invitat Curtea să radieze cererea de pe rolul său în conformitate cu articolul 37 al Convenției.

27. Reclamantul nu s-a opus unei posibile revizuirii a hotărârii după o decizie a Curții de radieră a cererii de pe rolul său. Totuși, el a declarat că chiar dacă hotărârea va fi revizuită astfel încât să-l repună în situația anterioară casării hotărârii judecătorești irevocabile, el ar avea în continuare dreptul la compensații pentru prejudiciul material suferit ca urmare a imposibilității de a folosi banii pe parcursul perioadei care s-a scurs. Reclamantul a fost de acord cu suma compensației pentru prejudiciul moral și a considerat că costurile și cheltuielile trebuie să reflecte timpul petrecut de reprezentant asupra cauzei.

2. Curtea observă, după cum ea a declarat anterior în cauza *Tahsin Acar* (citată mai sus, § 74), că trebuie făcută o distincție, pe de o parte, între declarațiile făcute în contextul procedurilor de reglementare amiabilă a cauzei, care sunt strict confidențiale, și, pe de altă parte, declarațiile unilaterale – precum sunt aceste declarații – făcute de Guvernul pârât în procedurile publice și contradictorii în fața Curții. În conformitate cu articolul 38 § 2 al Convenției și articolul 62 § 2 al Regulamentului Curții, Curtea va examina cauza în temeiul declarațiilor unilaterale ale Guvernului

și observațiilor părților prezentate în afara cadrului negocierilor de reglementare amiabilă și nu va lua în considerare declarațiile părților făcute în contextul examinării posibilităților de soluționare pe cale amiabilă a cauzei și motivele din care părțile nu au reușit să ajungă la un acord de reglementare amiabilă.

3. Curtea consideră că, în anumite circumstanțe, radierea de pe rol a unei cereri în conformitate cu articolul 37 § 1 (c) al Convenției, în temeiul unei declarații unilaterale a Guvernului pârât, poate fi potrivită, chiar dacă reclamantul dorește continuarea examinării cauzei. Totuși, depinde de circumstanțele specifice ale cauzei dacă declarația unilaterală oferă o bază suficientă pentru a constata că respectarea drepturilor omului garantate de Convenție nu cere continuarea examinării cauzei de către Curte (a se vedea *Tahsin Acar*, citată mai sus, § 75).

30. Factorii relevanți în acest sens includ natura pretențiilor formulate, faptul dacă chestiunile discutate sunt comparabile cu chestiunile deja determinate de Curte în cauze anterioare, natura și scopul oricăror măsuri luate de Guvernul pârât în contextul executării hotărârilor pronunțate de Curte în astfel de cauze anterioare și impactul acestor măsuri asupra cauzei examinate (a se vedea *Tahsin Acar*, citată mai sus, § 76).

31. Lista de mai sus nu a fost gândită să fie exhaustivă. În dependență de circumstanțele specifice ale fiecărei cauze, este posibil ca mai multe aspecte să fie luate în considerație la aprecierea unei declarații unilaterale prin prisma articolului 37 § 1 c) al Convenției (a se vedea *Tahsin Acar*, citată mai sus, § 77).

32. În privința faptului dacă ar fi potrivită radierea acestei cereri de pe rol, în temeiul declarațiilor unilaterale ale Guvernului, Curtea notează, în primul rând, că, la 21 februarie 2005, Plenul Curții Supreme de Justiție a respins deja o încercare de a iniția proceduri de revizuire. Prin urmare, ea consideră că radierea acestei cereri de către Curte nu ar garanta un rezultat de succes al celei de-a doua încercări de a revizui o hotărâre. Mai mult, trebuie notat faptul că prevederile articolului 449 (k) (a se vedea paragraful 16 de mai sus) nu prevede ca temei pentru revizuire o decizie a Curții de radiere a unei cereri de pe rolul său.

33. În orice caz, ceea ce este mai important, Curtea consideră că ar fi prea oneros ca într-o cauză în care reclamantul se plânge de casarea unei hotărâri judecătorești irevocabile în urma procedurilor în recurs în anulare să i se ceară să inițieze alte proceduri naționale pentru a obține compensații. Prin urmare, o astfel de propunere nu poate fi considerată o reparație corespunzătoare sau ca o bază pentru radierea unei cereri de pe rolul Curții (a se vedea, *Brumărescu v. Romania* [GC], nr. 28342/95, § 50, ECHR 1999-VII și *Macovei and Others v. Moldova*, nr. 19253/03, 17667/03, 31960/03, 19263/03, 17695/03 și 31761/03, §§ 36 și 37, 25 aprilie 2006).

34. *In fine* deși Guvernul a acceptat în declarațiile sale unilaterale că admiterea de către Curtea Supremă de Justiție a recursului în anulare al

Procurorul General și casarea hotărârii în favoarea reclamantului au constituit violări ale articolului 6 § 1 al Convenției și articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, el nu a oferit nici o reparație în ceea ce privește prejudiciul material pentru imposibilitatea reclamantului de a folosi banii pe parcursul perioadei care s-a scurs.

35. Luând în considerație faptele și motivele de mai sus, Curtea constată că Guvernul nu a prezentat o declarație care ar oferi o bază suficientă pentru a constata că respectarea drepturilor omului garantate de Convenție nu cere Curții continuarea examinării acestei cauze (a se vedea, pentru o soluție contrară, *Akman v. Turkey* (radiere), nr. 37453/97, §§ 23-24, ECHR 2001-VI).

36. Din aceste considerente, Curtea respinge cererea Guvernului privind radierea cererii de pe rol în temeiul articolului 37 al Convenției și, prin urmare, va purcede la examinarea admisibilității și a fondului cauzei.

III. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

37. Reclamantul a pretins că drepturile sale garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție au fost încălcate prin faptul că Plenul Curții Supreme de Justiție a admis recursul în anulare al Procurorului General și a casat o hotărâre judecătorească irevocabilă în favoarea sa.

38. În observațiile sale inițiale din 1 septembrie 2005, Guvernul a negat că a avut loc o violare a drepturilor reclamantului garantate de Convenție.

39. Curtea consideră că pretențiile reclamantului în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției și al articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ridică chestiuni de drept care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului și nici un alt temei pentru declararea lor inadmisibile nu a fost stabilit.

40. Prin urmare, Curtea declară aceste pretenții admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestor pretenții.

IV. FONDUL

41. Curtea a constatat violări ale articolului 6 § 1 al Convenției și ale articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție în numeroase cauze în care au fost ridicate chestiuni similare cu cele din această cauză (a se vedea, printre altele, *Brumărescu v. Romania*, citată mai sus, §§ 61 și 74 și *Roșca*, citată mai sus, §§ 29 și 32).

42. Examinând materialele prezentate ei, Curtea notează că Guvernul nu a prezentat nici un fapt sau argument capabil s-o convingă să ajungă la o concluzie diferită în această cauză.

43. Luând în considerație jurisprudența sa cu privire la acest subiect, Curtea constată că prin casarea hotărârii irevocabile în favoarea reclamantului, Plenul Curții Supreme de Justiție a încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil garantat de articolul 6 § 1 al Convenției și dreptul acestuia la protecția proprietății garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

44. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție în privința reclamantului.

V. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

45. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

46. Reclamantul a pretins MDL 244,939 (echivalentul a EUR 21,050.46 în acea perioadă) acordate de Curtea Supremă de Justiție prin decizia sa irevocabilă din 9 octombrie 2002. De asemenea, el a cerut EUR 50,064 cu titlu de compensații pentru prejudiciul material suferit ca rezultat al imposibilității acestuia de folosi banii săi începând cu 27 ianuarie 2003, când a avut loc violarea.

47. Guvernul a considerat că reclamantul nu avea dreptul să primească compensații pentru prejudiciul material și că el ar trebui să ceară compensații în fața instanțelor judecătorești naționale (a se vedea paragraful 25 de mai sus).

48. Curtea consideră că reclamantul trebuia să fi suferit un prejudiciu material ca rezultat al casării hotărârii judecătorești irevocabile în favoarea sa și ca rezultat al imposibilității de a folosi și a beneficia de banii care i-au fost acordați timp de o perioadă de aproximativ patruzeci și șase de luni (a se vedea *Prodan v. Moldova*, nr. 49806/99, § 71, ECHR 2004-III (extrase)). Având în vedere metodologia folosită în cauza *Prodan* și circumstanțele cauzei examinate, Curtea acordă reclamantului suma totală de EUR 28,333 cu titlu de prejudiciu material. Această sumă include suma acordată reclamantului prin decizia din 9 octombrie 2002 și dobânda ratată.

B. Prejudiciul moral

49. Curtea notează că reclamantul a fost satisfăcut de suma propusă de Guvern (a se vedea paragraful 24 de mai sus), care corespunde sumelor acordate de Curte în cauze similare (a se vedea, spre exemplu, *Roșca*, citată

mai sus, § 41). Prin urmare, ea acordă reclamantului EUR 2,000 cu titlu de compensații pentru prejudiciul moral.

C. Costuri și cheltuieli

50. Reclamantul a pretins EUR 2,630 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața Curții. Onorariile reprezentantului care a prezentat cauza în fața Curții au constituit EUR 935.17, iar cele ale reprezentantului care a prezentat cauza în fața instanțelor judecătorești naționale au constituit EUR 1,595.87. Reclamantul a prezentat două chitanțe care confirmau că reprezentanților le-au fost plătite aceste onorarii. Alte costuri angajate pentru reprezentare în fața Curții au constituit EUR 50.

51. Guvernul nu a fost de acord cu sumele pretinse de reclamant și a declarat că ele erau prea mari în lumina salariului mediu lunar în Republica Moldova.

52. Curtea reamintește că pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41, trebuie stabilit faptul dacă ele au fost necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime (a se vedea, de exemplu, *Amihalachioaie v. Moldova*, nr. 60115/00, § 47, ECHR 2004-III).

53. În această cauză, luând în considerație chitanțele prezentate de reclamant, criteriile de mai sus și complexitatea cauzei, Curtea consideră că urmează a fi acordată suma de EUR 985 pentru procedurile prevăzute de Convenție.

D. Dobânda de întârziere

54. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Respinge* cererea Guvernului de a radia cererea de pe rol;
2. *Declară* cererea admisibilă;
3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției;
4. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție;

5. *Hotărâște*

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume de bani care să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;

(i) EUR 28,333 (douăzeci și opt mii trei sute treizeci și trei euro) cu titlu de prejudiciu material;

(ii) EUR 2,000 (două mii euro) cu titlu de prejudiciu moral;

(iii) EUR 985 (nouă sute optzeci și cinci euro) cu titlu de costuri și cheltuieli;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

6. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 13 februarie 2007, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

T.L. EARLY
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte